

2. Серйозно?

Я наважуюся, збираюся з думками, вдихаю-видихаю — і вирушаю на закупи.

Дві великі тканинні торби. Кілька маленьких на овочі та фрукти... Так, треба буде вчасно й голосно попросити продавчиню НЕ класти нічого в пакети, бо в мене є багаторазові торбинки. І проконтролювати. Бо часом вона таки кладе у пластиковий, зважує, потім нарешті чує моє прохання й пересипає до моєї тари, а пакет викидає. Я зауважую, що раз уже вона взяла, то треба б і давати в ньому, щоб я використала повторно. Продавчиня сердиться й просить не морочити їй голову.

Що ж, я розумію її емоції, але ж я борюся проти пластику й теж не можу інакше...

Отже, до списку. Для м'яса, бринзи та оселедця треба судочки. Молоко краще купувати на розлив. Але раптом ви живете не в мальовничому селі, а у звичайному місті, то хай вже — беремо у пластиковій пляшці, потім здамо. Утім, пам'ятаймо: організація, яка забирає пластик, приймає не всі його види. Обов'язково слід мати із собою список маркувань і позначок із поясненнями, які упакування можна здати. Уважно дивімося на позначки на пляшці з молоком! Де ж у мене цей список? Ага, у задній кишені джинсів, якраз із багаторазовою трубочкою. Атож! Ще треба прихопити багаторазове бамбукове горнятко, бо планую взяти каву в улюбленій кав'ярні.

Морозиво в разі чого беріть тільки на вагу, у вафельному стаканчику, і зразу з'їдайте, щоб не лишалося жодних упаковок.

Якщо раптом я схочу купити суші, то треба прийти в ресторан і наполягати, щоб замовлення поклали у мій судок. Хоч працівники й будуть переконувати, що з міркувань гігієни не заносять на кухню сторонній посуд, у чистоті якого не впевнені на 100%, зважаючи, зокрема, на досвід пандемії...

Єдине запитання, яке я хочу поставити, складається з одного слова...

Серйозно?!

Що, справді, якщо я переживаю за долю планети, то робити треба так і тільки так? Якщо відверто, це нагадує перекладання з хворої голови на здорову: перекладання відповідальності з держави та виробників токсичного пластику на споживачів, які часто просто не мають іншого вибору.

Через повномасштабну війну останнім часом багато з нас має досвід проживання в країнах Європейського Союзу — зокрема, у Польщі та Німеччині. Тут важко не помітити, що загальна система сортування відходів, обов'язкова для всіх, набагато ефективніша, ніж наш рух антисміттєвих супергероїв із повними торбами торбочок і торбинок, котрі часто мають самостійно завезти відходи на станцію сортування або домовитися про те, щоб сортувальна організація забрала їхнє пластикове «добро».

Погляньмо правді у вічі: зміни мають бути масштабні, загальнодержавні. Обов'язкове сортування побутових відходів. Суворе обмеження продажу пластикових пакетів. Можливість здавати пластикові пляшки за гроші в багатьох доступних пунктах.

Досить скидати все на плечі небайдужих і свідомих! Глобальні проблеми вирішуються ефективно тільки великими загальнонаціональними кроками.

Не всі навколо такі ідеалісти, як ми. Для когось потрібні прості загальні правила, зокрема — великий штраф у разі їх порушення.

І я б нарешті заспокоїлася...